

Arrest

nr. 319 307 van 27 december 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 17.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):
naam: O. K.

voornaam: E.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kwam in oktober de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Congo. Hij diende op 28.10.2022 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 22.07.2024 definitief afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV^o van weigering van vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming. Op 29.10.2024 werd aan betrokkene per aangetekend schrijven een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq). Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel.

Betrokkene werd op 16.09.2024 en op 15.10.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodigingen. Op 11.10.2024 werd betrokkenes advocaat nochtans verwittigd van het feit dat betrokkene aanwezig diende te zijn op het gesprek.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een Belgische onderdane (N.A.) en de intentie te hebben een wettelijke samenwoning te laten registeren met deze persoon. Deze intentie gefet hem niet automatisch recht op verblijf. Er is geen sprake van gemeenschappelijke kinderen. Betrokkene toont niet betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat N.A., die zelf van Congolese afkomst is, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als N.A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. N.A. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Betrokkene verklaart nog 6 kinderen te hebben in Congo.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 16.09.2024 en op 15.10.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodigingen. Op 11.10.2024 werd betrokkene advocaat nochtans verwittigd van het feit dat betrokkene aanwezig diende te zijn op het gesprek. Betrokken werd in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.10.2024) op de hoogte gebracht van de medewerkingsplicht vervat in artikel 74/22 van de wet van 15.12.1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2024 dat hem betekend werd op 29.10.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Congo omwille van politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 28.10.2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 16.09.2024 en op 15.10.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de

uitnodigingen. Op 11.10.2024 werd betrokkene advocaat nochtans verwittigd van het feit dat betrokkene aanwezig diende te zijn op het gesprek. Betrokken werd in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.10.2024) op de hoogte gebracht van de medewerkingsplicht vervat in artikel 74/22 van de wet van 15.12.1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2024 dat hem betekend werd op 29.10.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 16.09.2024 en op 15.10.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodigingen. Op 11.10.2024 werd betrokkene advocaat nochtans verwittigd van het feit dat betrokkene aanwezig diende te zijn op het gesprek. Betrokken werd in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.10.2024) op de hoogte gebracht van de medewerkingsplicht vervat in artikel 74/22 van de wet van 15.12.1980.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Verdurme Marianne, Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, O. K., E., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid: de drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3. Inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt dat de verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

4. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich te verdedigen tegen de feiten en argumenten die verzoeker aanhaalt.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.2. Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel laat verzoeker gelden:

“De aangevochten beslissing omhelst voor de eiser een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vermits er geen rekening wordt gehouden met zijn privé- en gezinsleven.

Door de eiser te verplichten om naar zijn land van oorsprong terug te keren daar waar hij toch het voornaamste centrum van zijn privé- en gezinsbelangen in België bezit, vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel dat hier opgeworpen moet worden.

De eiser zou het risico lopen om onderworpen te worden aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling omwille van de politieke problemen in zijn land van oorsprong, zoals onophoudelijk reeds werd opgeworpen.”

Verzoeker voert derhalve een schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM.

4.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM. *In casu* beroept verzoeker zich op een gezinsleven met een vrouw en haar twee kinderen.

Verzoeker stelt hieromtrent: *“De eiser is onontbeerlijk voor zijn gezin. Hij is een onontbeerlijke hulp voor zijn metgezellin en de kinderen van deze laatste voor wie hij een vaderrol vervult op dagelijkse basis. In tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij beweert, beletten de beroepsverplichtingen van de metgezellin van de eiser haar mijnheer te vergezellen naar zijn land van oorsprong. Door de eiser en zijn gezin te verplichten om België te verlaten in de huidige omstandigheden vormt een buitensporige inbreuk op het recht op een privé- en gezinsleven van de betrokkenen.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker aanvoert een relatie te hebben met een Belgische onderdane (N.A) en dat ze de intentie te hebben een wettelijke samenwoning te laten registreren. Verzoeker heeft geen gemeenschappelijke kinderen met deze vrouw. Tevens blijkt uit de getuigenis van N.A. dat verzoeker slechts met zijn partner samenwoont sinds 2024 (cf. stuk gevoegd bij verzoekschrift, attest van N.A.).

De Raad benadrukt daarbij dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omorieg v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

De bestreden beslissing motiveert terecht als volgt: *“Het louter feit dat N.A., die zelf van Congolese afkomst is, niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als N.A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.”*

Verzoeker toont met zijn betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in zijn land van herkomst, waar hij werd geboren in 1977 en verliet voor België in 2022. Hij heeft daar aldus het overgrote deel van zijn leven doorgebracht en kan aldaar verder een privéleven uitbouwen of verderzetten. Verzoeker wist bovendien dat zijn verblijfssituatie precair was.

Voorts blijkt niet dat hij enige professionele banden met België vertoont of dat hij zijn sociale contacten niet via moderne communicatiemiddelen of bezoeken kan onderhouden. Gelet op de beoordelingsvrijheid van de Staten in geval van immigratie, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de overheid geen juist evenwicht heeft bewaard tussen enerzijds de persoonlijke belangen van verzoeker om verder in België te verblijven en anderzijds het openbaar belang van de Staat om de immigratie te controleren (A.S. t. Zwitserland, § 50, en Ali e.a., § 45). (cfr. EHRM, Danelyan t./ Zwitserland, 21 juni 2018).

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven en heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en haar kinderen wordt gescheiden.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Dit geldt *in casu* des te meer aangezien uit het stuk gevoegd bij het verzoekschrift, met name de getuigenis van N.A., blijkt dat verzoeker slechts met zijn partner samenwoont sinds 2024.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt *prima facie* niet.

4.4. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift als volgt: “ *In het geval van de eiser is het risico op het schenden van het artikel 3 duidelijk. De betrokkene heeft politieke problemen ondergaan die zijn leven in gevaar brengen. Het is effectief omwille van zijn politieke problemen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.*

Bijgevolg, indien de aangevochten beslissing niet zal geschorst worden, zal de betrokkene blootgesteld worden aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling.

Enkel het idee om terug te moeten keren naar een plaats waar hij gemarteld en mishandeld zal worden, wekt bij de betrokkene angstgevoelens, vrees en een minderwaardigheidsgevoel op die van dien aard is dat zij zijn morele en fysieke weerstand zal breken en zij valt aldus eveneens onder het draagvlak van de verboden opgenomen in het artikel 3.”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Congo omwille van politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 28.10.2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar zijn politieke en mogelijke andere problemen, kan niet worden aangenomen. Het blijkt immers dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming deed en dat dit verzoek werd onderzocht en beoordeeld door de Belgische asielinstanties. De loutere verwijzing en herhaling van zijn elementen die reeds werden onderzocht door de Belgische instanties in functie van artikel 3 EVRM kan *in casu* niet aantonen dat er zich in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou doen ontstaan.

Een schending van artikel 3 EVRM blijkt *prima facie* niet.

4.5. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig december tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

W. MULS